Η γραφή είναι σαν περιπέτεια στην έρημο

Media: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Page: 14 Published at: 26-10-2024
Author: Surface: 829.18 cm² Circulation: 14860
Subjects:

Ζοέλ Ντικέρ, *συγγραφέας*

Η γραφή είναι σαν περιπέτεια στην έρημο

Στο σύμπαν του 39χρονου Ελβετού με τα εκατομμύρια πωλήσεις βιβλίων

Συνέντευξη στην **ΤΑΣΟΥΛΑ ΕΠΤΑΚΟΙΛΗ**

Το 2012, όταν διάβαζα για πρώτη φορά μυθιστόρημα του Νορβηγού μετρ του σασπένς Τζο Νέσμπο, ο Ελβετός Ζοέλ Ντικέρ γνώριζε την επιτυχία με το βιβλίο του «Η αλήθεια για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ». Ομολογώ πως αγνοούσα την ύπαρξη και του ίδιου, και του έργου του για αρκετά χρόνια. Και πως θεωρούσα ότι δύσκολα κάποιος σύγχρονός του θα μπορούσε να ανταγωνιστεί τον Νέσμπο σε αυτό που καταφέρνει με τις σκοτεινές ιστορίες του: σε κάνει να μην μπορείς να αφήσεις το βιβλίο από τα χέρια σου μέχρι να διαλευκανθεί και αυτή η υπόθεση. Εκανα λάθος. Φέτος, εντελώς τυχαία, μπήκα στο «σύμπαν» του 39χρονου Ντικέρ. Και κόλλησα. Διάβασα «Το βιβλίο των Μπάλτιμορ», την «Εξαφάνιση της Στέφανι Μέιλερ», την «Υπόθεση Αλάσκα Σάντερς» και το φετινό «Αίνιγμα του δωματίου 622» –όλα κυκλοφορούν στα ελληνικά από τις εκδόσεις Πατάκη– και κατάλαβα γιατί θεωρείται ένας από τους πιο επιτυχημένους συγγραφείς μυθιστορημάτων μυστηρίου, με πωλήσεις που ξεπερνούν κατά πολύ τα δέκα εκατομμύρια.

Ξέρετε, η ζωή είναι πάντα μεγαλύτερη από τη μυθοπλασία. Στοιχηματίζω ότι δεν θα πιστεύατε τις περισσότερες αληθινές ιστορίες.

«Η γυναίκα μου είναι Ελληνίδα», λέει ο Ζοέλ Ντικέρ. «Αγαπώ πολύ τη χώρα σας και πάντα νιώθω σαν στο σπίτι μου όταν την επισκέπτομαι. Εχω μερικούς πολύ αγαπημένους φίλους στην Αθήνα».

– Ο Λίο, ένας ήρωας στο «Βιβλίο των Μπάλτιμορ», προσπαθεί να ξεκινήσει μια δεύτερη καριέρα ως μυθιστοριογράφος. Είναι το γράψιμο πιο δύσκολο από όσο νομίζουν κάποιοι;

– Ναι, απολύτως. Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι το γράψιμο είναι απλώς... γράψιμο. Αλλά στην πραγματικότητα, πιο πολλά συμβαίνουν όταν σηκώνεσαι από το γραφείο σου και ζεις, παρά όταν είσαι εκεί και γράφεις. Η συγγραφή δεν έχει να κάνει μόνο με τις λέξεις. Προσπαθείς να μεταφέρεις ένα μήνυμα, να μοιραστείς μια σκέψη, να ξεκινήσεις ένα ταξίδι. Νομίζω ότι το να είσαι συγγραφέας είναι σαν να βιώνεις μια περιπέτεια στην έρημο: πρέπει να περιμένεις το απροσδόκητο.

– Αρκεί μια καλή πλοκή για να ξεκινήσει ένα βιβλίο; Και τι είναι απολύτως απαραίτητο για να ολοκληρωθεί;

– Οχι, δεν αρκεί μια καλή πλοκή· έρχεται δεύτερη. Αυτό που χρειάζεσαι περισσότερο είναι να έχεις αποφασίσει να αφοσιωθείς στο γράψιμο, το οποίο απαιτεί πολλή δουλειά, πολλές θυσίες, πολλές προκλήσεις, πολλά εμπόδια που πρέπει να ξεπεράσεις. Η δύναμη της θέλησης είναι το καύσιμο για τη γραφή.

– Οι παιδικές σας αναμνήσεις είναι σημαντικές στις ιστορίες σας;

– Σίγουρα, ως μέρος της «προσωπικής μου κατασκευής», αλλά δεν τις χρησιμοποιώ άμεσα στα βιβλία μου. Εμμέσως διαδραματίζουν σοβαρό ρόλο, αφού οι παιδικές μνήμες μας καθορίζουν ποιοι είμαστε, είναι η ταυτότητά μας – επομένως γίνονται καμβάς για το γράψιμο.

– Μάρκους ή Χάρι; Σε ποιον μοιάζετε περισσότερο; Στην πραγματική ζωή, ποιος ήταν ο καλύτερός σας φίλος;

– Σήμερα μοιάζω στον Μάρκους Γκόλντμαν, σε είκοσι χρόνια θα είμαι όπως ο Χάρι Κέμπερτ. Οι χαρακτήρες των μυθιστορημάτων μένουν στην ίδια ηλικία, εμείς γερνάμε. Τώρα, αν επρόκειτο να διαλέξω, ανάμεσά τους; Νομίζω ότι ο Μάρκους θα μου ταίριαζε πιο πολύ για φίλος, γιατί είναι πολύ ειλικρινής σε ό,τι λέει και κάνει.

– Πόσο καιρό σάς παίρνει για να φτιάξετε τη δομή ενός βιβλίου;

– Δεν φτιάχνω τη δομή, απλώς γράφω, γράφω, γράφω ασταμάτητα, μέχρι να... λειτουργήσουν όλα. Δεν έχω προκαταρκτικό σχέδιο.

– Ποια είναι η συγγραφική ρουτίνα σας;

– Συνήθως αρχίζω να δουλεύω πολύ νωρίς το πρωί, γύρω στις 4, και γράφω μέχρι το μεσημέρι. Το απόγευμα το κρατάω για τις συνεντεύξεις και όσα απαιτεί η προώθηση των βιβλίων μου.

– Είναι αλήθεια ότι εκδίδατε ένα περιοδικό για τη φύση και τα ζώα όταν ήσαστε μόλις δέκα ετών;

– Ναι, με έναν φίλο μου, τον Πατρίκ Γκερμπέρ. Το είχαμε ονομάσει La Gazette des Animaux και επί επτά χρόνια αφιερώναμε σε αυτό όλο τον ελεύθερο χρόνο μας. Μόνοι μας γράφαμε τα κείμενα, δικές μας ήταν και οι φωτογραφίες που δημοσιεύονταν. Τα πρώτα τεύχη δεν ξεπερνούσαν τις οκτώ σελίδες και κυκλοφορούσαν σε τριάντα αντίτυπα.

– Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σας συγγραφείς και πώς έχουν επηρεάσει τη δική σας γραφή;

– Θα έλεγα τον Στέφαν Τσβάιχ και τον Ρομέν Γκαρί. Τόσο πολύ τους ζήλεψα, που αποφάσισα να δημιουργήσω τη δική μου «συγγραφική φούσκα».

– Η γυναίκα σας είναι ψυχολόγος. Συμβάλλει στη δημιουργία των χαρακτήρων;

– Οχι, καθόλου. Ξέρετε, η ζωή είναι πάντα μεγαλύτερη από τη μυθοπλασία. Στοιχηματίζω ότι δεν θα πιστεύατε τις περισσότερες αληθινές ιστορίες.

– Ποιο θεωρείτε το μεγαλύτερο επίτευγμά σας μέχρι τώρα;

– Οτι εξακολουθώ να πιστεύω στα όνειρά μου. Θα δούμε πού θα με πάνε.

– Εχετε επισκεφθεί την Ελλάδα;

– Πολλές φορές. Η γυναίκα μου, Κωνσταντίνα Γουλάκου, είναι Ελληνίδα. Αγαπώ πολύ τη χώρα σας και πάντα νιώθω σαν στο σπίτι μου όταν την επισκέπτομαι. Εχω μερικούς πολύ αγαπημένους φίλους στην Αθήνα.